

skulde undersøge Forholdet. Vi have ikke forlangt — ja, jeg vil ligefrem sige, at vi ikke have tænkt paa — nogen Straf for Noget. Lad Glemsel saasnart og saavidt muligt hvile over hine ulykkelige Dage; men vi forlange Lys, og vi regne paa, at den Belysning, der ved en Undersøgelse vil bringes tilstede over Personligheder og deres Forhold, vil være frugtbar for Landet og for Forsvaret. Naar vi, maaskee altfor snart, skulde bringe ikke blot vore Penge, men ogsaa vore Børn til Offer og til Naadighed for Hæren, haabe vi navnlig, at dette Lys vil medføre, at de vil blive undergivne samvittighedsfulde og virkelig agtværdige Førere; men dette skeer kun ved at lade Sandheden og Retten blive gjældende; det skeer ikke ved ligesom at ville hæle med Sandhedens Fordøjelse; det skeer ikke ved ligesom at ville negte enten den Enkelte eller det Hele Ret. Allsaa tillader jeg mig at spørge den høitagtede Conseilspræsident, om han ikke, da Sagen nu dog er bleven Gjenstand for en saa uhyggelig og offentlig Debat, agter at see den oplyst i dens Sammenheng, i dens Heelhed ved en af Civile og Militaire dertil udnævnt Commission?

Conseilspræsidenten: I Anledning af den foreliggende Forespørgsel, som det ærede Medlem saa udførlig har møttveret, skal jeg først gaac ind paa sammes sidste Deel, nemlig om Nedsættelsen af en blandet Commission, for at bedømme de høiere Militairbefalingsmænds Conduite ved Kampen paa Als den 29de Juni 1864. Det er jo ikke noget Usædvanligt, at sige blendede Commissioner have været nedsatte. Det er sleet af forskjellige Grunde, navnlig fordi der har været baade civile og militaire Embedsmænds Forhold at bedømme, hvilket i nærværende Tilfælde maatte kunne gjælde, hvis der blandt de Mænd, der vare blevne affledigede, var Noget, der vare traaedte ind i Civilstaten; og hvis Forhold nu forelaa til Bedømmelse; men det forudsætter ogsaa, at det er en blandet Sag, som skal bedømmes. Det, der her skulde være Object, nemlig de høiere Militairbefalingsmænds Conduite,

er en reen Tjenestesag, kan ikke bedømmes og ikke retfærdig bedømmes uden efter Militairkunstens, efter den militaire Tjenestes Regler. Det er en ganske bestemt Ret, som de Embedsmænd have, hvis Forhold skulde underkastes en Prøvelse, og som endnu staae i Hæren, at blive underkastet Prøvelse og Dom af Folk, der kunne være Dommere i denne Sag, og som have den dertil fornødne Sagkundskab. Det er en Ret, som fuldstændig tilkommer dem ifølge Krigsloven, og det er en Ret, som de ikke bør give slip paa. Dette var med Hensyn til den Deel af Forespørgslen, som angik den blendede Commission.

Hvad nu vedrører den første Deel af Forespørgslen, om Conseilspræsidenten ikke anseer det for nødvendigt, efter den i den allseneste Tid paa Ny reiste offentlige Debat, at nedsætte en Commission, da skal jeg dertil bemærke Følgende: Det er saa udførlig fremhævet af det ærede Medlem, som talte paa Interpellanternes Begne, at denne Forespørgsel er grundet paa den stedfundne Affledigelse af Oberst Myhre og paa Grund af den Formodning, som har dannet sig om Grunden til denne Resolution. Med Hensyn til dette Punct skal jeg udtale to Ting; for det Første, at jeg i høieste Grad maa beklage, at der i den offentlige Mening er givet Anledning til den Formodning, at Oberst Myhres Affledigelse kunde staae i Forbindelse med hans Færd under Kampen paa Als, hvortil Anledninger er givet ved Uttringer og Udtalelser i et privat Brev af en overordnet Officeer om, hvad han i Embedsmedfør havde udtalt og erklæret til Krigsministeriet. Denne Meddeelsomhed var paa sit urette Sted, saavel fordi det var et isoleret, enestaaende Led i den hele Kæde, som fordi han hverken kunde vide eller vidste, hvilken Betydning Krigsministeren havde tillagt hans særlige Bedømmelse. Denne Erklæring kan derfor ikke som saadan relevere Noget. Ligesom jeg fremhæver denne Ting, saaledes maa jeg paa den anden Side paa det Bestemte hævde Regjeringens Ret til i Spørgsmaal af denne Natur kun at handle efter sit Skjøn, idet jeg er overbevist om, at Folket